

Man šovasar bija iespēja ar stipendiju no Latvijas Medicīnas Fonda pavadīt divus mēnešus Paula Stradiņa Klīniskā Universitātes Slimnīcā. Es biju motivēta pieteikties jo plānoju turpināt medicīnas studijas un ar šo iespēju cerēju novērot ārstu dienišķo darbu. Ar šiem jauniem ieskatiem varētu labāk spriest tieši kā virzīt turpmākās studijas. Man arī bija svarīgi redzēt kā dažādas specialitātēs salīdzinājās ar maniem priekšstatiem.

2018. g. beidzu Mills Koledžu Oklandē Kalifornijā ar Bakalaura grādu psiholoģijā, un pavasarī turpat saņēmu savu Mastera grādu bērna psiholoģijā. Ieguvu lielu pieredzi pētniecībā un strādāju ar bērniem kuri ir pārdzīvojuši dziļu psiholoģisku traumu no 1 līdz 5 gada vecuma. Domāju par turpmākajām studijām: vai iegūt medicīnas ārsta tiesības, vai turpināt izglītības ceļu tikai psiholoģijā. Kā varētu visvairāk palīdzēt bērniem? Cerēju ka pieredze Stradiņū Slimnīcā palīdzētu man izlemt. Gatavojos ar lielu sajūsmu. Mācījos latviešu valodā anatomiju utt.

Laimējās ka pirmā nedēļā Latvijā notika Latviešu Ārstu Forums (no 6. jūnija līdz 8. jūnijam). Man visvairāk interesēja pacienta un ārsta sadarbība pacienta ārstēšanā un arī runa par psihiskām slimībām. Man bija iespēja iedziļināties jaunos tēmatos, runas par veselības aprūpes sistēmām, par asinsvadu ķirurģiju, par nieru slimību diagnostiku, u.c.. Ķļuva skaidri cik svarīgi ir ārstiem strādāt kopā pacienta ārstēšanā. Nav iespējami iegūt zināšanas visās specialitātēs, bet ir ļoti svarīgi domāt par vispārējo pacienta veselību un kā to ietekmē ārstēšanas plāns. Ja strādā kopā plaša komanda no vairākām specialitātēm, tad pacienta ārstēšanas rezultāti būs vislabāki.

Pēc konferences sākās darbs slimnīcā, pārsvarā asinsvadu ķirurģijas nodaļā. Biju pasaules presē lasījusi par Dr. Krieviņa izcilām operācijām. Laimējās tieši viņu satikt. Man bija iespēja vērot operācijas un sekot ārstiem un māsiņām pacientu apmeklēšanā. Viņi man izskaidroja ko viņi dara un kāpēc. Būšu mūžam pateicīga par to ka Stradiņū slimnīcas ārsti, ķirurgi, māsiņas uc. man mācīja par cilvēka ķermeni un to ārstēšanu. Kā piemēram: kamēr vēroju operācijas, man paskaidroja par to kura artērija tiek operēta un kāpēc. Anestēziologi man rādīja kādus medikamentus viņi ievada un kas ir jāvaktē operācijas laikā. Sekojot māsiņām, es redzēju cik daudz viņas dara katru dienu lai pacientiem būtu ērti, un lai viņi būtu apmierināti. Viņas nekad neapstājās un no vienas telpas uz otru gāja atbildēt jautājumus, ielikt vai izņemt katedrus, tīrīt griezienus utt.

Palīdzēju arī ar tulkošanu. Tulkošana man deva iespēju uzlabot savu latviešu valodu un paplašināt savu vārda krājumu. Es tulkoju pētījumu anketes no angļu uz latviešu valodas. Pēc tulkošanas, bija bieži jāpārtaisa anketa izskats lai būtu vieglāk saprotāms pēc latviešu acu gaumes. Man arī bija iespēja veidot jaunas anketes tieši no pētījuma protokoliem. Lai to darītu, lasīju tehniskus dokumentus un izdomāju kā vissaprotamāk izveidot dokumentu kurš atbilst katrai specifiskai vajadzībai. Tāpēc ka tulkoju anketes dažādiem pētījumiem, ievēroju kā viens pētījums atšķiras no otra.

Man arī bija iespēja satikt pētījuma dalībniekus kad viņi nāca uz ārsta vizītēm. Es redzēju ne tikai to kā uzstāda pētījumu, bet arī kā pētījumu protokoli un anketas tiek izmantotas. Man deva iespēju prasīt pacientiem jautājumus. Vizītes ietvaros es mēriju asinsspiedienu un potīt-brachiālo indeksu (ārstu vai māsiņas pārraudzībā). No sākuma es kautrējos to darīt, bet zināju ka vienmēr varēju prasīt palīdzību ja nejutos droša par kaut ko. Man viss šis iepatikās - sarunas ar pacientiem un sadarbība ar ārstiem un māsiņām. Nojautu ka atbildes maniem jautājumiem par medicīnas studijām varētu būt ļoti pozitīvas. Es iejutos profesionālā lomā.

Stradiņū slimnīca ir izcila slimnīca. Slimnīca pasaules mērogā rada labu iespaidu par Latvijas medicīnas sistēmu. Tieši pirm ierados Latvijā sākt savu vasaru Stradiņa slimnīcā, es pasaules presē lasīju ka Prof. Dr. Dainis Krieviņš bija veicis īpašu aortas operāciju ar individuāli dizainētu protēzi. Bija grūti aptvert ka man būs iespēja ne tikai satikt, bet novērot viņa operācijas! Iepazīnu asinsvadu ķirurģijas nodaļu kā arī neatliekamo palīdzības nodaļu un dzemdības/ jaundzimušo intensīvas terapijas nodaļu. Mācījos no Stradiņū "komandes" dziļām pieredzēm. Visi bija ļoti izpalīdzīgi, pacietīgi un laipni. Es vēlāk uzzināju no paziņām ka daudzi studenti nāk no ārzemēm tieši lai studētu Stradiņa Universitātē.

Esmu it sevišķi pateicīga ka to man bija iespēja vērot un darboties vairākās slimnīcas nodaļās, līdz ar to man šodien ir lielāka skaidrība par to kā vēlos turpināt medicīnas studijas. Kautgan man ļoti interesēja operācijas zāle, un to ka bija vienreizējā iespēja redzēt cilvēka anatomiju ārpus grāmatas, es arī redēju to ka ķirurgiem nav iespēja izsekot pacienta atveseļošanās un turpmākajās gaitas. Tā ir īpaša specialitāte un parasti ķirurgi vēl specializējas tieši vienā ķermeņu daļā. Ārstiem neatliekamajā palīdzībā beidzas saskare ar pacientu kad beidzās krīzes stāvoklis. Jaundzimušo intensīvās terapijas nodaļā ir līdzīgi. Ārsti tur cītīgi strādā lai bērni pārdzīvo krīzi un tad nodod bērnus tālāk bērnu ārstiem. Es tagad saprotu ka vēlos sekot pacientiem ilgāk un ārstēt gan fiziskās problēmas gan psiholoģiskās. Zinu ka cilvēku laimei ir vajadzīga gan vesela miesa un vesels gars. Vēlois izmantot to ko esmu mācījies par psiholoģisko veselību, ģimenes attiecībām un kā tās iespaido veselību, un arī rūpēties par fiziskām slimībām. Izlēmu turpināt mācības ar cerību kļūt par bērnu ārstu vai bērnu psihiatru.

Ko ieguvu šovasar ir grūti vārdos izteikt. Es tikai tagad sāku īsti saprast kā mana velme palīdzēt bērniem, ar fiziskam vai garīgam (vai abejam) grūtībām tiešām īstenosies. Bija vienreizeja iespēja tikties ar tik daudziem speciālistiem un sapratu ka viņu darbs ir vairāk kā sūtība. Viņi mani inspirēja un ļoti daudz iemācīja tik īsā laikā. Es arī tagad jūtos drošāka. Es vairs nekautrējos jautāt, jo viņi man atbildēja un pret mani uzvedās kā pret nākotnes kolēģi. Šāda iespēja no iekšpuses redzēt kā funkcionē slimnīca ir zelta vērts! Paldies no sirds Latviešu Ārsta Fondam par atbalstu, bez kuras man nebūtu iespēja piedalīties šāda programā. Paldies visiem Stradiņa slimnīcā, un it sevišķi Dakterim Krieviņam, rezidentam Robertam Rumbam, anestēziologam Edgaram Zellānam, un māšai Ingūnai Luļakai, kuri koordinēja manu ikdienu un un dāvāja man laiku no viņu jau pilnām darba dienām. Šo piedzīvojumu novēlu ikvienam studentam kurš vēlas medicīnu studēt!

Kaija Anna Staško

2019.g. 20. Augustā

arzilegts!

VALSTS SABIEDRĪBA AR IEROBEŽOTU ATBILDĪBU

**"PAULA STRADIŅA
KLĪNISKĀ UNIVERSITĀTES
SLIMNĪCA"**

